

EXPLOSIEVE VRIJPARTIJ

Jaren ben ik op zoek naar paaiende meervallen.
Vorig jaar had ik eindelijk zo'n ontmoeting.
En met al de kennis die ik nu heb over *Silurus glanis*,
de grootste zoetwatervis in ons land, ga ik dit jaar weer
zoeken. En wat ik dan meemaak...

Zonder geluk vaart niemand wel! Daar kan ik niet omheen tijdens mijn zoektocht onder water naar paaïende Europese meervallen. Maar ook hier is het een totaalplaatje van geluk, kennis over het gedrag van de meervallen, de weg weten op de duikstek en een flinke portie doorzettingsvermogen. Tijdens deze hoogzomerse dag is de watertemperatuur in de zandafgraving rond de 22 graden. Overvloedige waterplanten bereiken hier en daar zelfs hoogtes van twee meter. Het is aangenaam om tijdens deze duik rond te zwemmen, maar we zien naar verhouding weinig vis. Het zoeken naar meervallen tussen de dichte begroeiing van de waterplanten blijft lastig. Je zou toch zeggen dat de meervallen, met een lengte van 100 tot 150 centimeter, eenvoudig te zien zijn. Nou, dat valt tegen. Doordat de begroeiing zo hoog staat, is het zoekbeeld alleen gericht op de bodem onder ons. Ver kijken is niet mogelijk. We zijn al even onder water en het heeft nog geen ontmoeting met een meerval opgeleverd. Bruno en ik kijken elkaar aan en allebei hebben we het idee om nog een stuk door te zwemmen. De omstandigheden zijn uitstekend, maar waar zitten ze?

VOELBARE SPANNING

Ik maak opnames van de waterplanten. Af en toe komen we een snoek tegen die wel even wil poseren. Baarzen blijven op afstand en de zwartbekgrondeltjes schieten weg voordat ik zelfs maar in de buurt ben. We vermaken ons prima en iets in mij zegt dat het elk moment kan gebeuren. Je voelt als het ware de spanning. Een meerval zwemt óf zo ineens langs, óf ik vind er eentje rustend op de bodem tussen de waterplanten. We zwemmen verder en ons geduld wordt meer op de proef gesteld. Maar dan, zoals het 'spannende gevoel' in mij al aangeeft, zie ik een donkere plek voor ons. Ik geef een signaal aan Bruno en we naderen voorzichtig. Yes! Een meerval. Wat...? Twee! De beide meervallen liggen wat onrustig bij elkaar en draaien regelmatig op de paaïplek om elkaar heen. Ik zie ook al eitjes tussen de waterplanten, maar omdat ik nog wat afstand houd om ze niet te storen, komt dat later wel. Vorig jaar stootte het mannetje telkens tegen de buik van het vrouwtje om de eiafzetting

te stimuleren, maar nu liggen ze redelijk rustig. We herkennen het vrouwtje als 'Vlekkie'. Zij heeft een gelige vlek achter op haar kop. Het mannetje is 'Knakkie'; hij heeft een geknakte rechterbekdraad die vergroeid is. Beide meervallen hebben Bruno en ik in voorgaande jaren gemeten en waren toen 130 centimeter. Sindsdien zijn ze niet veel gegroeid. Ze komen weer in beweging en draaien om elkaar heen. Dan krult het mannetje zich achter de kop van het vrouwtje en klemt haar vast, terwijl zij op de bodem ligt. Het vrouwtje wrikt zich uit zijn greep en hierdoor worden duizenden eitjes uitgestreken

wanneer ze uit zijn klemmende greep zwemt. De eitjes worden gelijk door hem bevrucht en plakken aan de waterplanten. Ik schiet plaatjes en ben benieuwd hoelang dit nog doorgaat. Na een rustmoment komt Knakkie weer in actie. Wederom krult hij zich achter haar kop en wat er dan gebeurt...

ONTPLOFFING

Het vrouwtje probeert uit zijn greep te zwemmen, maar hij geeft niet op. Vlekkie wordt wilder en komt vrij van de bodem met Knakkie om zich heen. Heftig schuddend om los te komen, ontglipt ze

„ Een wolk van duizenden eitjes 'ontploft' in het water en ze plakken zelfs tegen mijn domepoort!

hem, maar hij blijft tot aan haar staart om haar heen gekruld. De eitjes worden hierdoor weer uitgestreken, maar nu in het vrije water. Een wolk van duizenden eitjes 'ontploft' in het water. We zien even niets dan de witte wolk en de eitjes plakken werkelijk overal aan, tot aan mijn domepoort toe. Wat een spektakel... wat een moment! Op de juiste plaats op de juiste tijd. En ga nu niet zeggen dat geluk met de dommen is...